

BERGOPWAARTS

DOOR SYBIL CAMPBELL LETHBRIDGE (VERVOLG)

M

IJNHEER Dawley, denk eens even na. Bedenk eens wat het voor u zou beteekenen, als mijn vader zijn bekentenis openbaar maakte. Er wordt van u gedacht, dat gij een rustige goede man zijt, over wien iedereen spreekt, alsof hij morgen met een vurigen wagen zal worden weggehaald. Gij zijt een groot menschen-vriend en leeft alleen om goed te doen, nietwaar? Wel, als alles wat mijn vader mij van u verteld heeft, bekend wordt, dan zult u dien naam niet langer hebben. Ik kan uw reputatie vernietigen en — en dat zal ik doen. Maar ik kan nog meer doen."

Zij sprak deze laatste woorden heel langzaam, terwijl zij op elke lettergreep den nadruk legde. Al haar haat tegen allen, die meer waren dan zij, voor wien de wereld vriendelijk was, kwam bij haar op. Het was een goede gelegenheid om zich te wreken en zij nam haar waar. Zij verheugde zich, toen zij de verandering op het gezicht van Eldred Dawley waarnam, de angst had er haar stempel op gezet.

"U kunt alles niet weten," zei hij bedachtzaam, met bleke lippen. „u probeert slechts, of u mij kunt laten schrikken en overbluffen, om u voor uw stilzwijgendheid te laten betalen. Ik zal u maar dadelijk vertellen, dat ik niet van plan ben, mij geld te laten afpersen."

Letty Manson glimlachte niet meer, maar zij barstte in een luiden, kwaadaardigen lach uit.

"O, u zegt dat, omdat u niet alles weet, maar dat doe ik wel," zei zij. „maar voordat ik u vertel, wat u niet weet zal ik u mijn voorwaarden stellen. Zij zijn heel eenvoudig. Wanneer mijn vader sterft, hebt u mij op te nemen in uw eigen huis en mij als uw dochter aan te nemen. Ik wil het gebruik van uw geld hebben zolang u leeft en als u sterft, moet u het mij nalaten. Daar! dat zijn mijn voorwaarden, neemt u ze aan?"

Als eenig antwoord rees Eldred Dawley op en maakte een beweging naar de deur. Letty greep zijn tengere, fijne hand in haar sterken, jongen greep. Haar gezicht vlamde van woede.

"U denkt, dat u mij met minachting kunt behandelen," zeide zij. „maar dat kunt u niet. Het is heel dom, dat u dat denkt. Luister, mijnheer Dawley, naar wat ik u ga vertellen, en kijk dan eens of u durft spreken van politie en geldafpersing. Ik zal dat dan doen."

Met een afkeerige beweging trachtte Eldred Dawley van haar los te komen, maar zij hield hem vast met al de kracht van haar jonge en heftige natuur. Het kwam den bankier raadselachtig voor. Hij werd als met een tijgerklauw vastgehouden.

"U denkt, dat ik slecht ben," zei Letty somber. „maar wat is u? U hebt mijn vader laten lijden terwille van uzelf en hebt hem nooit geholpen. U gaf hem nooit een cent. Gij, met al uw rijkdom, kondt nog niet genoeg afstaan om hem in het leven te houden."

Dawley staarde haar met oprechte verbazing aan.

"U hebt ongelijk," zei hij; „jaren geleden betaalde ik uw vader voor alles, wat hij gedaan heeft. Ik betaalde hem rijkelijk. Als hij u verteld heeft, dat ik dat niet ge-

daan heb, dan heeft hij u bedrogen. Ik gaf hem meer, dan hij eerst wilde hebben."

Onwillekeurig voelde Letty, dat de bankier de waarheid sprak en haar woede keerde zich tot den stervenden man.

"Als dat zoo is, dan zal hij het verantwoorden," riep zij uit. „hij kon nooit de heele waarheid zeggen. Maar dat blijft voor u hetzelfde, het verontschuldigt u niet," voegde zij er bij. „Mijnheer Dawley, wilt u luisteren naar wat ik u te zeggen heb of niet?"

Hij keek haar met een onzeker wantrouwen aan, wat echter geen indruk op Letty maakte.

„Ik heb geen keus," zei hij. „Ik verzoek u alleen, een

onzeker was, dat zijn hoofd gebogen was, alsof de ouderdom hem plotseling had overvallen. Toen hij eindelijk uit het gezicht verdwenen was, sloot zij de deur en ging de trap op naar haar vader.

Hoewel de Dood in dit huis rondwaarde, hoewel zij het kleppen van zijn machtige vleugels duidelijk hooren kon, zag Letty er kalm en gelukkig uit. Zij neuriede zelfs een liedje bij zichzelf, terwijl zij de deur van haars vaders kamer opende, maar zij hield stil, toen hij zwak haar naam noemde.

„Letty, is — is hij hier geweest," vroeg Tom Manson haastig; „het kan niet lang meer met mij duren. Is hij hier?"

Zijn dochter zette zich naast hem neer en nam zijn hand in de hare. Zij was zoo blij over haar overwinning, dat zij zelfs hartelijk kon zijn jegens haar vader, die haar altijd had geplaagd en vernederd.

„Ja, hij is hier geweest, maar u was in slaap en kon niet gestoord worden," zeide zij; „wij hebben met elkaar gesproken. Ik vertelde hem, dat ik alles wist."

De stervende man wierp een toornigen blik op haar.

„Het was jouw zaak niet, om er met hem over te spreken," zei hij zwak; „ik was dwaas, om het je te vertellen, maar ik wilde, dat hij het zou weten, en het was uit angst, dat ik sterven zou voor hij kwam, dat ik het je vertelde. Maar, het eenige, wat mijnheer Dawley moest weten, heb ik je niet verteld. Het is zoo lang mijn eigen geheim geweest, het is mijn eenige troost geweest en nu — nu moet ik het met iemand gaan deelen. Hij zal het krijgen, zooals hij al het andere ook kreeg. Ik vervloek hem en — en toch, neen, houd ik van hem; Hemel, help mij, ik weet niet, wat ik zeg!"

Zijn stem werd zachter, hij zonk terug in de kussens, een grijs wrak van een man met van tranen gevulde grijze oogen. Letty trok haar hand van hem weg en keek hem zonder medelijden aan.

„U misleidde mij op één punt," zeide zij. „u hebt mij niet verteld, dat mijnheer Dawley u geld gegeven heeft. Hij vertelde mij de som precies. Hebt u die heelemaal uitgegeven, vader? Hoe schandelijk. U had om mij moeten denken."

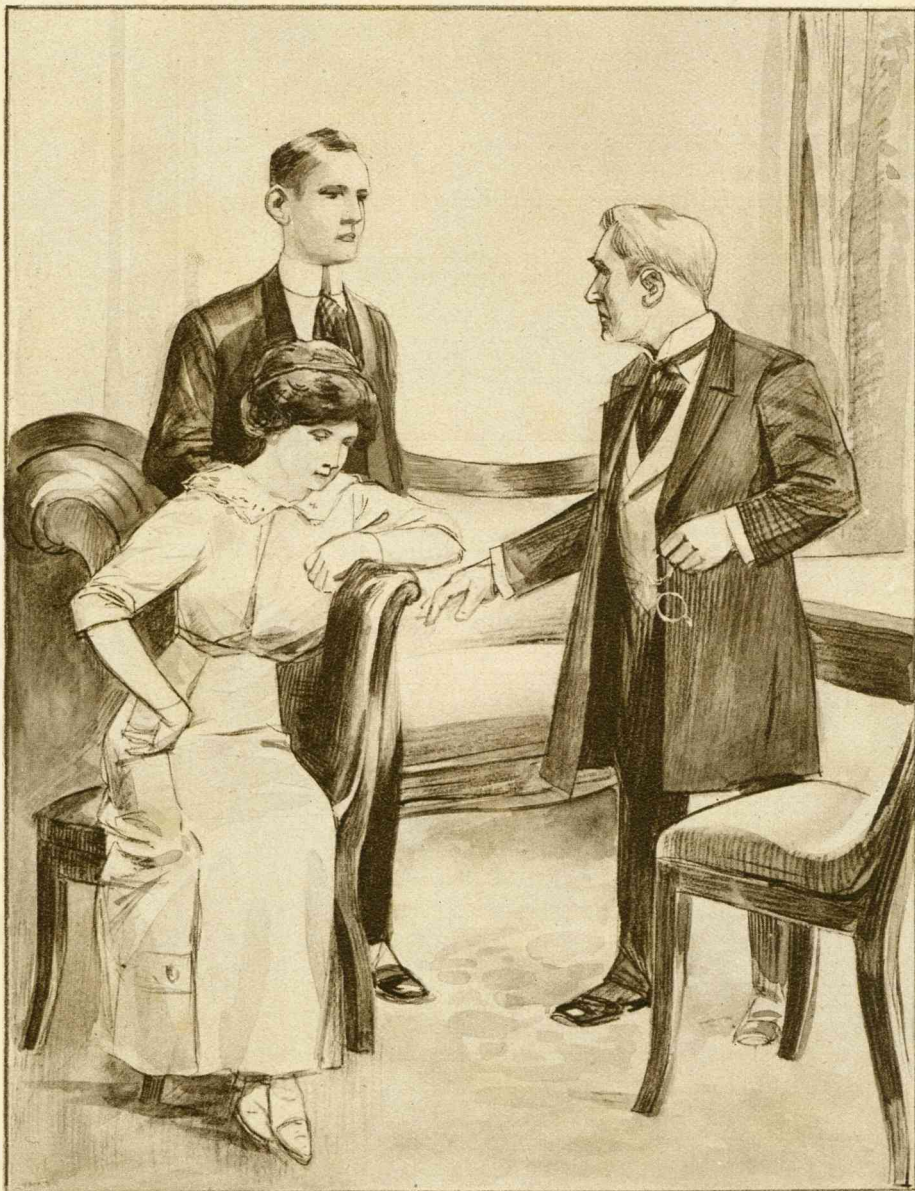
Een glans van kwaadaardig genoegen verlichtte de oogen, die zoo spoedig voor alles blind zouden zijn.

„O, dat is een gedeelte van wat ik niet verteld heb," fluisterde hij. „dat is een gedeelte van de bekentenis. Zend iemand naar Eldred Dawley en zeg hem, dat ik hem iets zal vertellen, waar hij tien jaar van zijn leven voor over zou hebben. iets, wat een ander mensch van hem zal maken, iets, dat hem altijd gekweld heeft, als ik hem goed ken, iets, dat al zijn plezier uit zijn leven weggenomen heeft. Zend hem een boodschap, Letty. Zeg — zeg hem —"

Plotseling kwam er een verandering over de scherpe gelaatstrekken; de hand, die zijn dochter vasthield, werd koud en levenloos.

„Vlug, vlug," fluisterde hij; „neen, neen, er is geen tijd meer. Letty, als ik het jou zeg, zul je het dan aan Eldred Dawley vertellen?"

(Wordt Vervolg.)

Dat is de zaak, en dat moet niet weggecijferd worden.

beetje voort te maken en te zeggen wat u te zeggen hebt, zonder uitstel."

Ongeveer een half uur later wandelde Eldred Dawley het slordige, kleine tuinpad af; Letty keek hem met een triomfantelijken glimlach na. Zij merkte op, zonder dat daardoor haar voldoening verminderde, dat zijn stap heel

BELANGRIJKE MEDEDEELING.

Reeds in dit nummer vinden onze abonne's het begin van den wereldberoemden roman van BERNHARD KELLERMANN „DE TUNNEL". Door dezen roman, die en bij het publiek en bij de critiek, een schitterende ontvangst heeft genoten, heeft Bernhard Kellermann zich een eereplaats weten te veroveren onder de heden-daagsche schrijvers. Het onderwerp, het leven van onzen modernen tijd, dat hij in dit werk behandelt, is geheel nieuw en de wijze van behandeling is zoo boeiend en meeslepend dat we, als in een ademloos tempo, dit boek verslinden als de meest spannende detective-verhalen. Om ons heen hooren wij het dreunen en stampen van reusachtige moderne machines en voelen wij de aarde trillen tot in haar ingewanden als kromp zij ineen onder het geweld van de menschen. Onze blik verruimt zich: horizonten doemen voor ons oog op, maar alles is verward en wij zien slechts groote omtrekken en massa's mede voortgesleurd in den storm van het leven. Een gevoel van beklemdheid maakt zich van ons meester, een angst voor dit razend-snelle leven; maar dan voelen wij ons plotseling grooter en krachtiger worden, terwijl wij dit boek lezen; en dat is wat wij noodig hebben: vrij gemaakt te worden van den angst voor dit leven en de moed te hebben om dit schuimende en bruisende leven te durven mede leven. En die moed krijgen wij uit dit werk. Daarom is het een boek dat wij noodig hebben, want waar hebben wij meer behoefte aan in onzen tijd dan aan vertrouwen in ons zelf? De vertaling is op uitstekende wijze verzorgd, zoodat weinig of niets van den gloed en kracht van den oorspronkelijken stijl is verloren gegaan. Wanneer de roman compleet is, zullen er banden - tegen zeer lagen prijs - worden verkrijgbaar gesteld, zoodat onze abonne's op deze manier tegen zeer geringen prijs in het bezit komen van een KEURIG BOEKWERK.